

J. R. WARD

POKOLI ESKÜVŐ 2.

1.

Szombat, október 31.

2 órával a robbanás előtt

St. Mary Székesegyház, New Brunswick, Massachusetts

Anne soha életében nem volt még féltékeny egy menyasszonyra sem. Fiatal lányként nem látta maga előtt, ahogy fehér ruhában végigvonul a sorok között. Nem várta, hogy végre valahára megmentse a szmokingos vőlegény, aki onnantól kezdve gondoskodik majd róla egész életében.

Nem. Anne egész életében a tűz ellen akart harcolni, mint ahogy az apja és a bátyja is tette. Annak ellenére, hogy nem érzett tiszteletet többé az apja iránt, és a bátyjával is feszültté vált a kapcsolata, még nem változott meg a véleménye arról, hogy egyenruhát akar húzni, és oxigénpalackkal a hátán akar rohanni a lángok közé, miközben ólomsúlyos fecskendőket rángat maga után. Nagymamákat és gyermekeket akart kimenteni a tűzből, és embereket, akik elájultak a füstmérgezésről. Készen állt arra, hogy összezúzott kocsikat vágjon fel, és kirángassa a sérültek testét a roncsok közül az autópálya szélére. Eltökélt volt hihetetlenül hideg téli éjjeleken és a forró nyári napokon is. A testi és lelki kimerültség soha életében nem akadályozhatta meg abban, hogy megfelelően végezze a munkáját.

Szóval, a régimódi „feleség”-szerep számára egyáltalán nem volt kecsegtető. Nincs az az isten, hogy az anyja nyomdokaiban lépjen, akinek az életstílusa számára lealacsonyítónak hatott, mintha még mindig az ötvenes években élné az életét. Az anyja nem volt más, mint egy csinos, életnagyságú baba, aki főzött, mosott és befogta a száját.

Anne ezekben a gondolatokban elmerülve állt be a St. Mary parkolójába, és nézett fel a hatalmas székesegyház színes üvegablakaira és büszke tornyaira. Teljesen elégedett volt azzal, hogy nem ő a menyasszony, sőt még koszorúslányszerpben sem kellett tetszelegnie.

A többi 499-es tűzoltóhoz hasonlóan ő is násznagy tisztet kapott. Ez a kitüntetés jutott ki neki Robert „Moose” Miller és Deandra hamarosan kezdődő menyegzőjén. Deandrának pedig még a vezetéknéve sem mindig jutott az eszébe. *Á, Cox!* Így hívták.

Anne úgy gondolta, hogy a násznagy szerepéhez hozzá tudna szokni. Na, nem mintha Duff, Emilio, Deshaun vagy bármelyik másik pasi hamar megnősülne.

Főleg nem Dannyboy Maguire.

Mintha csak követte volna a gondolatait, egy Ford terepjáró húzódott be a parkolóba; a késő délutáni napfény megcsillant a szélvédőjén.

Anne szíve megiramodott, hirtelen legszívesebben elsomfordált volna a templom oldalába, de sosem volt az a típus, aki elmenekült volna a kihívások elől.

Danny azonban többet jelentett egy egyszerű kihívásnál.

Meg egyébként is, nemrég már elfutott előle. Előző éjjel a próbavacsorán tényleg elszökött, miután Danny elmondta a beszédét.

„Én sohasem hittem igazán a szerelemben. Nagyon hosszú ideig azt gondoltam, ez csak egyetlen szó, egy cím, amit az emberek adnak az álmaiknak, és félreértik az egészet. Azt hittem, a szerelem egy olyan hazugság, amit azért mondogatunk, hogy érezzünk valami kapaszkodót ebben a tökéletlen, megbízhatatlan, gonosz világban.

Most viszont úgy gondolom, tudom, hogy ilyesmi megtörténhet két ember között. És nem kell, hogy köze legyen a logikához vagy az észszerűséghez. És ráadásul az időzítésnek sem kell megfelelőnek lennie, merthogy az örökkévalóság végtelen, nincs vége vagy eleje. Emellett nem is kell megmagyaráznunk, egyszerűen sorsszerű a maga módján.

Emeljük poharunkat...”

És Danny folyamatosan őt bámulta, amíg beszélt. Konkrétan hozzá intézte a szavait mély, dübörgő hangján.

Mindenki más Moose-ra és Deandrára emelte a poharát, de Anne nagyon jól tudta, hogy ennek a beszédnek semmi köze nem volt hozzájuk. Danny, a nőcsábász, az egyéjszakás kalandok királya, aki sosem akarta elkötelezni magát... úgy tűnt, megváltozott.

Úgy festett, hogy Anne-nek akarja adni a szívét.

De mi van, ha mégis félreértett valamit? De ott volt az a csók is az azelőtti éjszakáról. A nappalijában álltak, miután megmentették egy férfi életét egy sikátorban.

A csók elképzelhetetlenül szenvedélyesre sikerült, olyan kivételes alkalom volt, amikor a valóság simán felülírja az elképzeléseket. Két év vonzalom, szikra és fel nem ismert izzás bukkant fel kettejük között, mintha lerántották volna a leplet a titokról. Innen nem volt visszaút.

Főleg úgy nem, hogy ő is ugyanígy érzett Danny iránt.

Szóval, egyértelműen el kellett szöknie abból a rohadt étteremből. Abban a percben, ahogy alkalmá nyílt felkelni a székről, megkereste a kijáratot, és otthagyta a próbavacsorán Dannyt hazafuvar nélkül.

Danny két órával később hívta fel. Egy bárban ült, valószínűleg a Timeoutban, ahol a csapat szokta tölteni a szabadidejét. A háttérzaj hangosnak és fülsértőnek hatott.

Anne egyébként nem vette fel a telefont, de Danny hagyott neki egy rövid üzenetet, ami után már nem kereste újra.

Anne-nek fogalma sem volt, hogy mi a fenét csináljon. Vagyis ezzel kapcsolatban még magának is hazudott. Elég sok dolog volt, amit szívesen megtett volna Dannyvel vagy épp *Dannyn*. És persze minden ehhez hasonló fantáziaképben mindketten meztelenek voltak, és általában vízszintesben helyezkedtek el.

Visszarántotta magát a valóságba. Figyelte, ahogy Danny kocsija elhalad mellette. A férfi azonnal ránézett a kormány mögül.

Anne megvárta, hogy Danny helyet találjon és kiszálljon, de amikor elkezdett felé sétálni, minden erejét latba kellett vetnie, hogy ne úgy viselkedjen, mint egy tizenhat éves tinilány, ahogy meglátta őt frakkban.

Csúfos kudarcot vallott.

Danny irtózatosan magas volt, majdnem elérte a két métert. Keménykötésű és izmos testalkatához széles mellkas és keskeny csípő tartozott. Hollófekete haja nedvesen fénylett, a felhőkkel tarkított égen kibukkanó nap fénye kékesen csillant meg rajta. Frissen borotválkozott, a parfümje egyenesen Anne orrjárataiba hatolt, ahogy megállt előtte. Élénkkék szeme mindig megdermesztette, ír tekintete csodásan ragyogott.

Csak egy dolog volt szokatlan: Danny nem mosolygott.

Egy olyan férfihoz képest, aki csak nagyon ritkán komorodott el, aznap nagyon ridegnek hatott, így Anne aggodalmasan nézett rá.

– Minden oké? – *Hülye kérdés.* – Mármint...

– Igen, minden rendben van.

Megszokott válasz ez egy piszkosul szenvedő tűzoltótól. Anne azon mélázott, van-e ennek bármi köze a beszédéhez, amiről meg mert volna esküdni, hogy egyenesen neki intézte.

Danny szeme oldalra siklott, és a szája még inkább elvékonyodott.

– Na, itt jön a csodás menyasszony...

Hosszú limuzin fordult be a parkolóba, és szélesen kanyarodott, hogy elérje a székesegyház hátsó ajtaját. Amikor megállt, a sofőr kiszállt, és a hátsó ajtóhoz ment.

Hét teljesen rózsaszín, álbarna, csillámmal kikent bőrű, szőkére melírozott hajú csaj szállt ki egyesével a kocsiból. Egy limuzin tele koszorúslányokkal, akiket mintha csak klónoztak volna, vagy egyenesen katalógusból rendeltek volna.

Aztán megvillant a fehér ruha.

Moose menyasszonya, Deandra lépett elő. Természetesen az ő haját is frissen melírozták, és rendezett tincsekben a feje tetejére halmozták, ahonnan vízesésként omlottak le a hullámos fürtök. Fátyla finoman siklott le egészen vékony csípőjéig, ahonnan a széles szoknya indult. A fűzőn és a ruha teljes hosszán kristályok csillogtak, amiktől hercegnőssé vált a külseje.

Már ha az ember nem figyelt az arckifejezésére.

Az arca ugyanis olyan savanyú volt, mint egy öregasszonyé, aki övsömörrel és visszerrel küzd. Annak ellenére, hogy elméletileg aznap ment hozzá élete szerelméhez, inkább undorodónak hatott. Ráordított a sofőrre, majd a tekintetét a tanújára emelte, és a szoknyáját felkapva berohant a templomba.

– Húha! – motyogta Anne. – Pont ilyen egy boldog menyasszony.

– Már nem érdekel. Az ő idióta ötletük volt.

– Beszéltél Moose-zal tegnap este? – bökte ki. – Úgy értem, próbáltad lebeszélni? Vagy ez már túlzásnak hatott volna annak a fényében, hogy kevesebb mint huszonnégyszer maradt a boldogító igen előtt?

Danny a szemét forgatta.

– Teljesen elkötelezett, hogy hozzáláncolja magát. Ha én lennék a helyében, menekülnék.

Aztán közjük zuhant a csend, megérkezett a feszültség. Anne érezte, hogy a homloka lüktetni kezd. Tudta, hogy nagyon hosszú éjjelnek néznek elébe, de ez az egész sokkal bizonyosabb színezetet öltött, mint azt a hétvége elején gondolta.

* * *

Danny Maguire már mindent tudott a rossz döntésekről. Egészen mostanáig a szerelmi élete – amit nevezzünk inkább csak szexuális életnek – csak rossz döntések sorából épült fel, amiket általában részegen hozott.

Felhozhatjuk tökéletes példának Deandrá, a kibaszott menyasszonyt, aki messzemenően a legékesebb példája volt a rossz döntéseinek. Mentségére legyen szólva, sosem gondolta volna, hogy a lányban van annyi kitartás, hogy eljusson az esküvőig az ő legjobb barátjával.

Moose-t egyértelműen azért szedte fel a csaj, hogy őt féltékennyé tegye, erre most felveszi a vezetéknévét is.

De mindez mondhatjuk, hogy teljesen elhalványult Danny elméjében, ha a másik fontos ügghöz hasonlította. A pokoli esküvő kellős közepén döbbsent rá, hogy képes megváltozni, és ezt meg kellett osztania valakivel.

Valahogy a felfordulásban sikerült beleszeretnie Anne Ashburnbe, és elhatározta, hogy a lánnyal is meg fogja osztani ezt a tényt. Na, nem mintha Anne adott volna erre bármi esélyt is, de ezért talán nem is hibáztathatta. A lány úgy rohant ki a próbavacsoráról, mintha épp egy négyesfokú riasztáshoz hívták volna.

Ahelyett, hogy Anne-nek vallott volna szerelmet, az este további részében Danny a menyasszonnyal vitázott, aki bizony betört a lakásába, és felajánlotta neki, hogy szívesen szexelne vele.

Valahogy nem így tervezte az éjszaka lezárását.

– Szeretnél bemenni? – kérdezte most.

– Semmiképp, ha ezekkel a csajokkal kell együtt lógnom.

– Ne felejtsd el, hogy szmokingban vagy, a násznagyok csapatába tartozol!

Bármelyik másik alkalommal könnyedén átkarolta volna Anne vállát, de ma semmiképpen sem. Nem úgy, hogy már csókolóztak. Minden megváltozott, ahogy elmondta a tósztot az ifjú párnak a próbavacsorán, amit csak Anne-nek szánt.

– Na, igen – felelte. – Én a srácok közé tartozom.

Semmiképp sem – gondolta Danny, ahogy elkezdtek a bejárat felé sétálni.

A próbán már megkapták az instrukciókat: az oldalsó ajtón kellett belépniük, és egyenesen a pince felé venni az irányt, ahol a lányok összegyűlnek majd, és fotózkodnak. Danny kinyitotta Anne előtt az ajtót, és ahogy a lány elhaladt mellette, lenézett rá.

A frakkját együtt szerezték be hipergyorsan egy kölcsönzőből. A zakó, az ing és az övkendő kisfiú változatát kapta meg, de egyezett az általuk viselt frakkokkal. A nadrágból kis férfiméretet kellett kapnia, hogy végigérjen hosszú lábán.

Sokkal jobban nézett ki, mint azok a rózsaszínbe mártott lányok a barnítózott bőrükkel és a bebodorított frizurájukkal.

Danny elképesztően szexinek találta Anne-t ebben a szerelésben. Legszívesebben lehámozta volna róla az összes ruhadarabot, hogy megkeresse az alatta megbúvó nőt.

A kezével, a szájával és többi testrészével fedezte volna fel.

Mögötte járt, és lassan befogadta Anne mozgását, a csípője gyengéd ringását, napszíta haja hullámlását, a zakót a vállán.

Most azonnal meztelenül akarta látni.

Benne akart lenni.

Mindent szeretett volna belőle.

Azonnal.

De ez semmiképpen sem volt a megfelelő alkalom, és Danny azon aggódott, hogy ennek sohasem jöhet el az ideje. Nagyon ritkán történt olyan, hogy egyhuzamban négy nap szünetet is kapjanak közösen, és Danny úgy érezte, hogy most, távol a munkától kell színt vallania. Különben csak visszatértek volna az állomásra hétfőn, visszazuhantak volna a normál rutinba – riasztás-mentés-regenerálódás –, és ez a lehetőség elillant volna.

Az esküvő csak egy olyan úttá vált volna, amire sosem léptek rá.

Ő pedig úgy érezte, ezzel képtelen lenne együtt élni.

A lépcső előttük húzódott. A vörös szőnyeges fokok egészen a hűvös, nedves alsó szintre vezettek. A kőfalak és az alacsony mennyezet miatt úgy tűnt, mintha egy középkori vár borospincéjében lennének. Egyenesen a zajok irányába indultak a következő helyiségbe, elhaladva pár réztábla mellett, amelyet ír családnevű emberek ajándékoztak a templomnak.

Danny nagyon jól ismerte ezt a folyosót. Egész gyermekkorában idejárt vasárnapi iskolába, hitoktatásra, elsőáldozás előtti felkészítésre, aztán ifjúsági csoportba. Később pedig itt volt az anyja temetése, majd az apjáé.

Aztán az ikertestvérétől, John Thomastól is itt vettek búcsút, aki három évvel ezelőtt halt meg egy tűzben szolgálat közben.

Valószínűleg Danny már árvának számított, ha lehetséges használni ezt a kifejezést egy olyan személyre, aki közel jár a harminchoz.

A folyosó egy olyan térbe nyílt, amelyről úgy tűnt, a java részét elfoglalhatja a székesegyház alsó szintjének. Itt is vérvörös szőnyeget terítettek le, emellett rengeteg faragott tölgybútort zsúfoltak ide, a polcokat bőrkötéses könyvekkel töltötték meg. Méhviaszgyertyák illata érződött tömjénnel és régi holmik aromájával keveredve.

A többi násznagy már odabent volt. Jack és Mick, Moose lakótársai, valamint Emilio, Deshaun és Duff a 499-esektől; mind hangosan nevettek és beszélgettek.

A vőlegény oldalt állt, és felkapta fejét, ahogy Danny belépett Anne-nel az oldalán.

Életében először nem tűnt jó kedélyűnek, nem viccelődött, nem hülyéskedett.

Inkább összezsugorodott a frakkban, amelynek zsebében rózsaszín rózsa pihent. A szakállát frissen nyírták, de a szeme ennek ellenére is vérvörös volt és táskás.

Danny először arra gondolt, hogy mi is történt előző éjjel a sötétben. Amikor a menyasszony a földre ejtette a hosszú ruháját, és olyan felajánlást tett, amit nagyon, de nagyon könnyű volt visszautasítani.

Bassza meg! Kitudódhatott a titok.

2.

A hogy az idő lassan telt a székesegyház pincéjében, Danny folyamatosan Moose-on tartotta a szemét. A srác továbbra is a periférián maradt, lassan körözött, miközben tekintetét folyamatosan a padlóra szegezte. Hangulatára válaszként mindenki hasonló csendbe burkolózott, és egyre növekedett a feszültség.

Danny helyet foglalt a kereveten, amit bársonnyal terítettek le, és erőteljesen megdörzsölte az arcát. Úgy érezte, mindent elcsesz maga körül. Az esküvőt, Moose hangulatát és az Anne-nel való kapcsolatát is.

Mondhatjuk, hogy sosem bánt még meg igazán dolgokat, de ez a Deandra-ügy mindenképpen a fejére nőtt. Csak egyszer dugtak, de hat hónappal ezelőtt Deandra folyamatosan többet akart tőle. Amikor látta, hogy semmi esélye nincs, akkor azonnal rárepült a következő, legközelebbi áldozatra.

És ebből lesz most Mr. és Mrs. Moose.

Moose készen állt arra, hogy felkínálja a vállát, amin Deandra rendesen kisírhatta magát. A dolgok úgy fest, innen gyorsan haladtak egészen a Macy's ékszerbolt pultjáig, ahol Deandra kiválasztotta magának az eljegyzési gyűrűt. Miután

összejöttek, Danny levegőnek nézte Deandrát, pedig a nő mondhatni, hogy éjjel-nappal a lakásukban lógott.

Danny viszont akkoriban is csak Anne-re gondolt, senki mást nem vett komolyan.

De az előző éjszaka után elkezdett azon rágódni, hogy vajon kötelessége lenne-e beszámolni a barátjának erről az egészről.

Végül is semmi rosszat nem tett, ezzel nyugtatta magát.

A kerevet felnyikordult, mire Danny oldalra kapta a tekintetét, és kihúzta magát.

– Anne.

Anne úgy tűnt, mintha próbálná összeszedni magát, mielőtt megszólalna. Keresztezte egymáson hosszú lábait, és kibombolta a zakóját.

– Figyelj – mondta halkán –, azt hiszem, beszélned kellene Moose-zal. Valami nagyon nincs rendben, és ha nem akarja végigcsinálni ezt az egészet, akkor még most kellene leállítania a dolgokat.

Danny egyenesen a lány szemébe nézett. Hirtelen elképzelte, hogy nemcsak szövetséges erőkként csinálják végig ezt az egészet, hanem a saját esküvőjükön vannak. Anne teljesen fehérben lenne, ő pedig hasonló ruhában.

– Hé! – folytatta a lány egy kicsit hangosabban. – Hallottad egyáltalán, amit mondtam?

Danny Moose felé nézett, aki éppen a lambériának dőlt neki, és a fekete cipőjét bámulta.

– Igen, hallottam.

– Te vagy az egyetlen ember, akire tényleg hallgat is.

Két pislogás között Danny visszarepült a hálószobájába az előző estére, amikor is meztelenül feküdt a takarója alatt, és félálomban csak Anne-re gondolt.

Amikor egy női alak belépett a szobába, összezavarodott. Fel volt izgulva, hiszen csak Anne-re gondolt, de aztán megcsapta az ismerős, kellemetlen parfüm aromája, és ráébredt, hogy a szőke fejtető hamisan csillog.

A ruhától, amit Deandra a próbavacsorán viselt, nagyon hamar megszabadult. Halkan ért földet a könnyű anyag.

„Téged akarlak, Danny! Csak téged!”

Danny erre megmondta neki, hogy takarodjon a fenébe, de Deandra nem hallgatott senkire, ha olyat mondtak neki, amit meg sem akart hallani. Aztán a csaj elmesélte, hogy Moose a legénybúcsún megcsalta a sztriptíz bárban.

Persze, erre nyilván az a legcsodásabb megoldás, hogyha ő is lefekszik valakivel, mondjuk a vőlegénye lakótársával.

„De szeretlek, Danny. Téged szeretlek!”

– Beszélned kell vele – ismételte Anne. – Ez az egész kész katasztrófa.

Én inkább veled szeretnék beszélni – gondolta Danny, közben a lábát kémlelte.

– Oké.

Nem akart még jobban belefolyni az eseményekbe, de az előző éjjel egyértelműen a frontvonalba állította őt. Emellett még egy olyan hülye gondolata is támadt, hogyha jót tesz a lakótársával, akkor egy kicsit jobban megérdemli majd Anne szerelmét.

– Mindjárt visszajövök – mondta.

Ahogy odasétált Moose-hoz, a srác fel sem nézett.

– Hé, beszélhetnénk? – kérdezte Danny.

Hosszú szünet után Moose megrázta a fejét.

– Nem. Minden oké.

– Teljesen biztos vagy benne?

– Bizony.

– Hagyjuk már, Moose! Többünknek is feltűnt, hogy valami bűzlik.

– Szerintem meg nem – vont a vállát. – Őt akarom.

*Akkor meg miért húztál egyenesen a vetközőlányokhoz a le-
génybúcsún úgy, hogy teletömte a pénztárcádat óvszerrel?* –
akarta kérdezni Danny.

– Lehet, hogy csak egy kis időre kellene félretenni ezt az egészet. Tarts egy kis szünetet! Nagyon gyorsan alakultak az események.

Moose megsimogatta a szakállát.

– Ja, erről mindent tudsz, mi?

– Ez meg mégis mit akar jelenteni?

– Az égvilágon semmit.

Egy pár srác feléjük pillantott, majd helyzetet változtattott, mintha csak arra vártak volna, hogy hamarosan verekedés tör ki. Közülük persze mindenki tudott arról, mi zajlott Danny és Deandra között. Ez alól csak Anne jelentett kivételt.

– Csak nem akarom, hogy olyat tegyél, amit később megbánsz.

Moose felnézett, a lángoló düh a szemében hamarosan tovatűnt, és hirtelen átvette a helyét a kimerültség, amire csak sajnálattal lehetett tekinteni.

– Miért mindenki téged szeret, Danny, és nem engem?

Danny oldalra kapta a tekintetét, egyenesen Anne felé.

Nem mindenki szeret engem, legalábbis nem úgy, ahogy én szeretném.

– Moose, én...

A srác csak kihúzta széles vállát, és minden boldogság nélküli mosolyt villantott felé.

– Minden rendben lesz, az enyém lesz álmaim nője. Mi lehetne ennél jobb? – Erre a tömeg felé fordult. – Gyerünk, fiúk, szedjük össze magunkat!

* * *

Anne biztos volt abban, hogy Dannynak sikerül Moose lelkére beszélnie, de aztán Moose bejelentette, hogy eljött az idő, hogy az előcsarnokban gyülekezzenek, majd leültesék az embereket. Nem maradt más választása, mint hogy ellenőrizze, hogy a felcsatolható csokornyakkendője egyenesen áll-e, majd felvette a zakóját, és a többiek mögé sorakozott.

Elég sok furcsa pillantást kapott, ahogy a vendégeket a helyükre irányította.

Főleg a nagymamák bámulták meg.

De Anne ehhez is hozzászokott már, ahogy belevetette magát a násznagyteendőkbé. És körülbelül egy óra múlva ő és a 499-esek egész csapata az oltár jobb oldalán foglalt helyet.

Anne teljes mértékben meg volt győződve róla, hogy Deandra nem fog megjelenni. Még akkor is ezt hitte, amikor felsorakoztak a csupa rózsaszín koszorúslányok. Aztán megszólalt az orgona, emberek álltak a dupla ajtó mellett, és kitárták a székesegyház másik oldalát is.

A csodás boltívek alatt Deandra kilépett a gyertyafényben fürdő színes üvegablakok alá. Lépett, majd megállt, lépett és újra megállt, és lassan végighaladt a vörössel leterített sorok között az apja karját fogva. Fátyol takarta el az arcát, az uszálya csodás fehérséggel úszott utána.

Az apja felemelte a fátylat, megcsókolta az arcát, majd a kezét egyenesen Moose-nak adta. Anne gyors pillantást váltott Dannyvel.

Az arca kőkeménynek hatott, mintha ezzel fejezte volna ki a helytelenítését. Azonban minden megváltozott, ahogy Anne-re nézett.

Egyetlen pillantás alatt tért vissza az izzás kettejük közé. Megfertőzte a levegőt, és eltompított minden hangot körülöttük.

Anne figyelte, amikor Danny próbált a vőlegénnyel beszélni, igyekezett a szájukról olvasni. De nem csak ezért bámulta őket ennyire. Danny *annyira* elképesztően festett abban a frakkban. Kemény munkáskeze hihetetlen kontrasztot alkotott a szatén hajtókéval, ami végigfutott a zakóján.

Anne félrekapta a tekintetét. Legalább kétszáz ember lehetett a templomban, ami egy ötszáz férőhelyes térben igencsak sok üres helyet eredményezett. Arra gondolt, bár ezren lettek volna a meghívottak listáján.

Akkor talán észlelt volna valakit Dannyn kívül is.

– Ígéretet teszel arra, hogy szeretni, tisztelni fogod egész-ségben és...

Ahogy a pap elkezdte sorjázni a szavakat, Anne elgondolkozott az esélyén, hogy ez valaha vele is meg fog-e történni. Nem násznagyként, hanem menyasszonyként. Már túl volt pár kapcsolaton, de hát melyik huszonvalahány éves lány nem? De a pasik valahogy egyáltalán nem értékelték, hogy tűzoltó akar lenni, mindenki a sztereotípiák szerint gondolkodott, hogy egy nőnek milyen munkát is kellene végeznie.

Anne számára pedig a munkája volt a világon a legfontosabb.

Akkor meg mi a fenéért bonyolítja itt a dolgokat? Előző éjjel felment a netre, és lecsekkolt mindent. Valójában semmilyen szabály nem szólt az ellen, hogy ők ketten szexeljenek, annak ellenére sem, hogy egy egységnél szolgáltak.

Szóval simán összejöhetnének egy éjszakára, de egy párkapcsolat már teljesen más lapra tartozott. Hacsak egységet nem váltanak. Egyéjszakás kalandra viszont Anne egyáltalán nem vágyott.

Újra Dannyre pillantott, egyenesen a telt ajkait vizslatta. Elképzelte felső nélkül: a tetkói és az izmai pont úgy festettek, mintha egy tűzoltósági naptárból vágták volna ki.

Anne egyenesen közölte felizzó testi vágyaival, hogy egyáltalán nem akar egyéjszakás kalandot.

3.

A helyszín úgy festett, mintha az összes giccses Pinterest- és menyasszonyimagazin-ötletet bezúfolták volna a Hyatt Recency báltermébe.

A hatalmas kristályokkal díszített asztalok mindegyikéhez tartozott egy romantikus dal, és az első feladat az volt, hogy meg kellett találnod a nevedet a bejáratnál található listán, és megkeresned a hozzád tartozó dalcímet. Ez azt jelentette, hogy kétszáz ember céltalanul bolyongott a teremben, mert hogy sem számsorrend, sem ábécérend nem volt. Aztán pedig végtelennek hatott a várakozás, ahogy képeket készítettek a menyasszony társaságáról. Ezután végre megérkezett a vacsora, ami csirkéből, ragadós rizottóból és valamilyen zöldségből állt, ami talán összenyomkodott bab lehetett, de az is lehet, hogy zöldborsópüre volt.

Legalább Anne figyelhette az embereket, hogy teljen az idő. Nem Danny asztalánál ült.

Ehelyett megnyerte az örült nagynéni-lottót.

– Mint már mondtam, a testvérem, Melinda is el akart jönni, de fáj a térde.

Anne balra fordult.

– Sajnálattal hallom.

Az idős nő úgy mosolygott beszéd közben, hogy kivillantotta a teljes műfogsorát, amely olyan egyenletesnek hatott, mint egy kertvárosi kerítés.

Flitteres lila ruhája mellé még ráncos bőrét is csillámmal kente be, ami még jobban kiemelte tokás nyakát. A haját vastagon és erősen festették vörösre, így pontosan olyan színben pompázott, mint a rúzsa; akár Willy Wonka anyjának szerepéért is indulhatott volna.

– Ez bizonyára túl sok lett volna Melindának, tudod. Fiataltabb nálam, de nincs igazán jó bőrben. Már mondtam neki, hogy a járókeretet hagynia kéne, és helyette be kéne szereznie egy Hoveround márkájú elektromos kerekesszéket. Láttad már a reklámokat róla a tévében? Mi is volt a neve? Margie? Marianne? Egyébként én még most is járok edzeni – mondta büszkén. – Hetvennyolc éves vagyok, fogadok, hogy sosem gondoltad volna!

– Nem, tényleg nem...

– Hallottál már a Prancercise-ről?

– Attól tartok, nem.

– Pedig az a titok nyitja! Biztosan ki akarod majd próbálni, ha meglátod. Mindjárt megmutatom a telefonomon. Van Samsung...

– Ó, Mary Ellen, hagyd már békén azt a lányt! Mindenki leszarja az idióta Prancercise-hülyeségedet.

Anne jobbra fordult. Mary Ellenhez egyáltalán nem hasonlatos módon ennek a testvérnek erőteljes massachusettsi akcentusa volt. A cigarettán és whiskyn edzett hangszálai olyan ködkürthöz hasonlítottak, amely valamilyen csodával határos módon elsajátította az angol nyelvet. Ez a nő egyér-

telműen hetven felett járt, és olyan kezeslábast viselt, amit akár Mike frakk-kölcsönzőjéből is beszerezhetett volna.

– Nos. – Mary Ellen hátradőlt, és felszegte az állát. – Egyszerűen nem értem, hogy bizonyos emberek miért nem élnek, és hagyják békében élni a másikat.

– Még jó, hogy nem érted! Hiszen mindig rádóbálsz a szart más emberekre! – A kezeslábasos nagynéni összeesküvően hajolt Anne felé. – Mindig így viselkedik. Mintha mindenki másnál jobb lenne.

– Mi lenne, ha nem veszekednénk?

Anne átnézett az asztalon. Az újabb nagynéni úgy festett, mintha épp a vonaton ülne, és azon gondolkozna, képes-e visszatartani a hányást, merthogy fogalma sincs, merre van a mellékhelyiség.

Ezen kívül még három nyolcvanas ült az asztal körül, mindannyian első unokatestvérek lehettek, és mindenkinek m-mel kezdődött a neve. Az üres széken Melindának kellett volna ülnie a Hoveround családból.

– Elmondanád, édesem – kérdezte egy másik néni –, hogy mikor házasodsz meg? Most már, hogy a ti fajtátoknak is szabad.

– Micsoda? – kérdezte Anne.

A kicsi asszony halkabbra fogta a hangját.

– Tudod... a *melegeknek* is – suttogta. – A te fajtádnak.

A helyiség másik felében Deandra éppen belenyomta Moose szakállába az esküvői torta egy darabját, mire a nyolcvanas évek zenéjét játszó banda belekezdett a zenélésbe.

Ki kell jutnom innen – gondolta Anne. *A lehető leghamarabb...*

– Táncolnál velem?

Danny hangjának hallatán összerendezt, pedig a hangos zene letompította a baritonját. Anne átnézett a válla felett,

és szinte felugrott, majd belekapaszkodott Dannybe, mintha csak mentőcsónakot talált volna a viharos tengeren.

– Persze, mindenképpen. – Letette a szalvétáját az asztalra. – Megbocsájtanak nekem?

Természetesen nem várt senki engedélyére. Megragadta Danny kezét, és majdhogynem olimpiai szintű sprintet mutatott be, ahogy a táncparketre rohant.

Bármilyen más körülmények között természetesen elgondolkozott volna ezen az egészen, de úgy tűnt, ha az embereknek a frontvonalról kell evakuáció, akkor nem gondolkozik azon, hogy a mentőkocsi légkondis-e.

Vagy hogy a srác, aki felkérte táncolni, pont az, akivel elképesztően szeretett volna időt tölteni. Nem hallgathatott a józan eszére.

Danny megpörgette, majd visszahúzta magához. Persze elképesztően táncolt, kábé mint Channing Tatum, aki képes volt elhelyezni a testét a térben, nem úgy, mint Duff, aki épp egy szerencsétlen koszorúslánnyal ropta vadul.

A pasi úgy festett, mint egy ízületi gyulladással a csontkovács előtt.

Ahogy Dannyvel táncoltak, Anne visszagondolt arra, hogyan vette le a méreteit a kölcsönzőben. Erőteljesen és szélesen állt mögötte. Ettől még inkább előntötte a forróság. Aztán visszagondolt arra, amikor a sikátorban voltak, és hirtelen akaratlanul a megmentői lettek annak a prostinak, a pasijának és a futtatónak.

Aztán meg jött az a csók.

Anne felnézett Danny szemébe, mire ő visszapillantott rá. Együtt hullámzott a testük.

A dal véget ért, és egy másik kezdődött. És ők még mindig táncoltak.

Könnyedén elfelejtették, hogy más tűzoltók is voltak körülöttük. Más kollégák, akikkel együtt dolgoztak, mások, akik ismerték mindkettejüket. Az egyre halványuló fényben a lézerek úgy suhantak, mint a hullócsillagok. A lüktető zenében úgy tűnt, mintha egyedül lennének.

Mi a fenét fogsz csinálni, Anne? – kérdezte magától. Mert egyértelmű, hogy ez az egész felhívás volt.

Négy dal alatt átgondolt mindent.

Előrehajolt, és így szólt:

– Fejezzük be, amit elkezdtünk!

Danny szeme felvillant, majd megdermedt. A testéből pulzált a hő.

– Senki sem fogja látni, ha elmegyünk – lépett hátra. – Senkinek sem kell tudnia.

– Az sem érdekel, ha elfelejted a nevemet utána. Nekem csak... szükségem van rád, Anne.

Anne nem volt naiv. Nagyon jól tudta, hogy ez nem több némi szórakozásnál. De most semmiképp sem akarta a helyes utat választani.

Holnap talán meg fogja bánni. De most? Meztelen akart lenni. Dannyvel.

– Van szobám – mondta a férfi. – Odafejt. A 108-as. Felmegyek, és nyitva hagyom az ajtót. Gyere fel tíz perc múlva!

Anne szíve dübörögni kezdett a mellkasában.

– Oké – nyögte ki.

Danny azonnal elment, elhaladt az asztalok mellett, egyenesen az ajtó felé indult. Pár ember megpróbálta útközben megállítani, hogy beszélgessenek, de amikor Duff is az útjába állt, egyértelműen látszott, hogy Danny készen állna arra is, hogy felemelje a srácot az útjából, és átdobja a teljes báltermen.

Anne a mellkasára tette a kezét. *Te jó ég! Komolyan meg fogom tenni?*

* * *

Danny a tizenegyedik emeleten szállt ki a liftből, gyorsan le-
tépte a csokornyakkendőjét, és bedugta a felső zsebébe.

Azonnal meztelen akart lenni, ezért elkezdte kigombolni
az ingét még a szobába lépés előtt. Legszívesebben megsza-
badult volna a nadrágjából is, ahogy kilépett a rémes bálte-
remből, de magán tartotta, hogy Anne-nek lehetőséget adjon
arra, hogy nemet mondjon.

Már ha tényleg feljön.

Bassza meg, mi van, ha fel sem jön?

A szobában volt egy franciaágy, egy apró konyha, és egy
laposképernyős tévé, amit bármelyik irányba lehetett dön-
teni. Emellett minibár is. Ha kinyitotta a szekrényt, apró
üvegek, minimixerek, rágcslálnivalók és icipici Jack Daniel's
üvegek tárultak a szeme elé. Danny megragadott egyet, és
egyben lehúzta az egészet.

Aztán még kettőt.

Annak ellenére, hogy szégyenletesen sok hódítást tudott
már maga mögött – köszönet a fősulis fiúszövetségnek –,
Anne mellett úgy érezte magát, mint egy bénázó szűzfiú. Ret-
tenetes idegesség fogta el.

Körbe-körbe járt, majd az ablakhoz ment, és kinézett a vá-
rosra. New Brunie négy csillogó felhőkarcolója tárult a szeme
elé. Áramlott a forgalom, villantak a sárga fényszórók, ahogy
megközelítették a hotelt, és piros féklámpák csillantak, ahogy
 egyre távolodtak a járművek. A kertvárost igazi csillogással
öntötték el.

Bassza meg, egyetlen lámpát sem kapcsolt fel a szobában! Itt ücsörgött a sötétség közepén.

Hirtelen a fény vékony szelete hatolt be a szobába, mire megpördült. Ott állt előtte Anne a frakkjában, a nő, akit annyira látni akart előző éjjel.

– Anne...

A hangja rekedtes volt a vágytól, ahogy Anne beljebb lépett a szobába. Danny merevedése egyre keményebb lett a slicce mögött.

Anne csendesen csukta be maga mögött az ajtót. Ahogy lerúgta a cipőt, Danny homlokára kiült az izzadság. Erősen kapkodni kezdte a levegőt.

Sosem gondolta volna, hogy eljutnak idáig. De mint oly sok minden az életben, mégis megtörtént ez is.

Anne közelebb lépett hozzá, léptei könnyedén surrogtak a szőnyegen. Danny halványan érzékelte a folyosón felhangzó hangokat, egy nő nevetését, majd egy ajtó hangos csapódását.

– Nem akarom, hogy bárki tudjon róla. – Torpant meg a lány Danny előtt. – Épp elég nehéz egyedüli nőnek lenni a tűzoltóságon, hát még ha rám aggatnák a ribanc kifejezést is.

Danny összehúzta a szemöldökét.

– Soha, senki sem gondolna rád ribancként.

– Ha megtudnák, hogy lefeküdtem egy másik tűzoltóval, akkor de. – Megrázta a fejét. – Te lennél a hős, én meg a kurva. És kérlek, egy pillanatra se ellenkezz!

– Nem fogok. – *Ha azt szeretnéd, hogy könnyörögjek, azt is megtenném. Csak szólj!* – Annyira örülök, hogy itt vagy!

Ahogy felé nyúlt, megremegett a keze, de leszarta.

– Már évek óta erre vágyom.

Közelebb húzta magához a lányt, és egészen addig közelített hozzá a szájával, amíg megérezte a lány leheletét.

– Még most állíts le! – mondta rekedtes hangon. – Ha le akarsz állítani, akkor még most tedd meg!

Válaszul Anne még közelebb húzta magához. A csók robbanásszerű volt, határozott és vággyal teli. Danny inkább lassan és megfontoltan akarta volna, de ahogy megérezte és megízlelte Anne nyelvének érintését, a testének forróságát, azonnal sutba dobta a „haladjanak lassan” elképzelést, amit a liftben gondolt ki.

Egész életében nem gondolta volna, hogy egyszer másra sem fog vágyani, mint hogy lehámozza valakiről a zakóját, de hát Anne folyamatosan megcáfolta az elképzeléseit. A zakó a földön végezte, mire azonnal az ing gombjaihoz nyúlt, miközben a szájuk továbbra is összefonódott. A gombok sajnos aprónak és ragaszkodónak bizonyultak, de segítettek neki abban, amiben az akarateréje már nem tudott: behúzták a kézfíféket.

Újra Anne szájába hatolt a nyelvével, hamarosan kitapasztalta, mit is szeret a lány, és közben egyesével gombolta ki azokat a kibaszott rohadt kis gombocskákat.

– Legszívesebben letépném rólad ezt az inget – motyogta a szájába.

– Nem akarok fizetni érte.

– Akkor azt hiszem, ezt csak a fejemben fogom végigjátszani. – Ahogy Anne felnevetett, Danny elmosolyodott, és újra megcsókolta. – Istenem, annyira jó az illatod!

Aztán az ing a zakó mellett landolt, és...

Anne nem viselt melltartót.

Danny majdnem kiesett az ünneplőcipőjéből. Anne melle tökéletes méretű volt atlétikus testéhez mérten. Feszesen tártult elé, és rózsaszín, formás mellbimbókban csúcsosodott ki.

Danny felcsúsztotta rá a kezét, rázárta az ujjait, majd előrehajolt, és szívni kezdte az egyiket, majd a másikat.

Anne fojtott nyögése hallatán majdnem a nadrágjába élvezett.

4.

Anne engedte, hogy Danny a szájához húzza, miközben vadul csókolta. Bársonyos nyelve selymesen cigrógatta, amitől egyre magasabbra hágott az élvezete. Beletúrt fekete hajába, és nekinyomta a mellét a mellkasának. Többet akart.

– Az ágy – mormogta. – Az ágyra kell jutnunk!

A férfi úgy kapta fel, mintha súlytalan lenne, majd letette az ágyneműre. Felé térdelt az ágyon, mire Anne végigsimította kockás hasát, végigfutatta a kezét a tetoválásain. Rengeteg tinta futott végig Danny testén, de egyáltalán nem azért csináltatta a tetkókat, hogy másokat nyűgözzön le, hanem inkább azért, hogy emléket állítson olyan dolgoknak, amelyek fontosak számára. A tetkók vonalai a gyász térképét jelölték. Születésnapok, idézetek, képek és portrék emlékeztettek azokra, akiket elveszített a szolgálata alatt, de így örökre a részesei maradtak.

– Kérlek, ne! – mondta keményen. – Ne azokat nézd!

Anne levette a kezét a tetoválásokról.

– Inkább maradj velem a jelenben! – suttogta Danny. – Mi még élünk. És most... végre együtt lehetünk. Nem akarok

elpazarolni egyetlen percet sem, mert lehet, hogy ez az egyetlen esélyem.

Szomorúság csengett a hangjában, ami meglepte Anne-t. Azt feltételezte, hogy fel fogja szabadítani Dannyt, hogy csak egyetlen éjszakáról lehetett szó kettejük között. Egy apró titokról, egy soha vissza nem térő alkalomról az örökkévalóság helyett.

Az biztos, hogy a nőikkel való hírhedt kapcsolata egyelőre felülírta a próbavacsorás beszédét.

– Kérlek – mondta újra a férfi –, maradj velem!

Danny hatalmasnak tűnt, ahogy felette térdelt, mintha egy szakadék szélén egyensúlyozna. Széles mellkasa le és felemelkedett, mintha épp futott volna. A vállai közelítettek egymáshoz, széles bicepse és vénás alkarja erősen és kidolgozottan hajolt felé. Igazi hímállatnak tűnt, aki készen áll arra, hogy párosodjon.

A merevedése egyértelműen látszott a nadrágján át.

Anne újra közelebb húzta őt a szájához, mire nehéz teste azonnal engedelmeskedett, és otthonra lelt a combjai közt. Anne nekinyomta a csípőjét az erekciójának, mire a férfi felnyögött, Anne pedig még szexibbnek érezte magát, mintha még sohasem kapott volna az életében ilyen csodás bókot.

A kezét kettejük közé csúsztatta, és kigombolta Danny nadrágját, majd a srác oldalra húzódott, hogy Anne könnyebben hozzáférjen a sliccéhez.

Végre kilőtt elé a vastag, kemény és forró...

Tudhatta volna előre, hogy ilyen lesz. És basszus... irtó szexi volt!

– Anne, a rohadt életbe! – nyögött fel Danny, ahogy a lány átfogta a kezével, és megsimította.

Nem engedhette, hogy tovább csinálja, inkább megragadta mindkét csuklóját, és eltolta magától. Széttárta a karját a feje felett, hogy a matracra szegezze.

Közelebb hajolt hozzá, és olyan nehezen vette a levegőt, mint egy régi tehervonat.

– Túl gyorsan el fogok menni, ha ezt csinálod.

Anne újra felnyögött, és megfeszült, ahogy Danny halkán a fülébe káromkodott.

Ez alkalommal, amikor megcsókolta, egy pillanatra sem fogta vissza magát. Az ajka az övére zárult, Anne pedig érezni akarta a szenvedélyt, szüksége volt rá.

Hamarosan lekerült róla a nadrágja is, ami mellé Dannyé is odakerült. Anne bugyija átrepült a szobán.

– Óvszer – sóhajtotta. – Van nálad?

– Várj, azt hiszem, van!

Danny általában atlétákat megszégyenítő ügyességgel mozgott, de most szinte lezuhant az ágyról. Vissza kellett nyernie az egyensúlyát, hogy ne essen fejre a padlószőnyegen. A táskájánál térdelve ingeket és alsónadrágokat dobált át a válla felett.

– Bassza meg!

Ahogy lehorgasztotta a fejét, Anne az arcához emelte a kezét. Nem számított rá, hogy ma este szexelni fog, így egyértelműen nem volt nála semmi. Lehetséges volt, hogy tartanak óvszert a közeli ajándékboltban, de ha Danny ott akar volna venni, akkor mindenki kérdezősködött volna...

– Csak egy van nálam.

Anne hangosan felsóhajtott, és szinte megesküdt volna rá, hogy a Trojan csomagolás felett apró fénykoszorú csillant fel, ahogy Danny felemelte a magasba az élénkkék tasakot.

Aztán végignézett Danny testén; a férfi farka büszkén és keményen meredt előre.

– Húzd fel! – parancsolta. – Nézni akarom.

* * *

Igenis, hölgyem! – gondolta Danny, ahogy Anne felé pillantott.

Anne végignyújtózott a mostanra már gyűrött ágyneműn, a kezét a feje fölé nyújtotta, a melle feszesen meredezett, egyértelműen készen állt a kitüntetett figyelemre. Az alsótestét úgy döntötte oldalra, hogy elképesztő fenekét teljesen meg lehetett figyelni.

Danny megragadta a péniszét, és párszor fel-le húzogatta rajta a markát, amit Anne egyértelműen értékelt, hiszen a lába megremegett.

Aztán megragadta a csomagolást, feltépte, és kivette belőle az óvszert. Reménykedett benne, hogy nem fogja elejteni a sikamlós cuccot.

Összefogta a tetejét, majd elkezdte magára húzni. Ki nem állhatta a nedves, hideg érzést. De sokáig nem figyelt rá, hiszen Anne a lábai közé nyúlt, és elkezdte simogatni magát.

– Lassan, lassan csináld! – mondta.

A merevedése olyan kemény volt, mintha egy baseball-ütőre akarta volna felhúzni a tetves óvszert, miközben figyelte, ahogy Anne őt nézi, és majdnem elélezett. Amikor végzett, Anne széttárta a lábát.

– Gyere ide!

Danny követte a lány utasításait, és azonnal a gyönyörű teste fölé került, ahonnan soha nem is akart elmenni. Aztán megfogta Anne kezét, amivel a lány cirógatta magát, és a tehetséges ujjbegyeket a szájához emelte.

Könnyedén végignyalta, aztán beszívta őket, megízlelte, ki-be húzogatta a szájában.

Ahogy Anne felnyögött, belevezette magát.

Anne a nevét nyögte, és Danny nagyon jól tudta, hogy egész életében emlékezni fog erre a hangra. Innentől kezdve már nem tudott gondolkozni. A teste, amitől oly sokáig tagadta meg az élvezetet, átvette az irányítást, felvette a ritmust, ami sokkal keményebb és gyorsabb volt, mint azt előre eltervezte.

Hála a jó égnek, hogy közöttük feszült az óvszer. Hogyha nem lett volna rajta, akkor abban a pillanatban elment volna, ahogy belemerült a lányba. Szerencsére így le lettek tompítva az érzékei, de azért összeszorította a fogait, hogy mindenképpen Anne menjen el előbb. Az elhatározás garantálta a sikert.

És Anne élvezett el először.

Erősen.

Annyira erősen ment el, hogy valami a hátába vájít. A körmeit érezhette? Az sem igazán érdekelte volna abban a pillanatban, ha egy csapat vadállat tör ki az állatkertből, vagy ha halloweeni szörnyecskek támadják meg. Még azt is képes lett volna figyelmen kívül hagyni, ha Anne egyenesen a gerincéig hatol a körmeivel.

Lassított a ritmuson. Érezte, ahogy Anne megremeg, és tudta, hogy mindent jól csinál. Ennek ellenére még mindig aggódott. Abban reménykedett, hogy ez lesz a legjobb szexuális élménye, amit életében tapasztalt.

Mert ha így van, akkor talán megtörténhet még egyszer.

Amikor Anne kicsit lenyugodott, Danny felemelte az egyik lábát, hogy még jobban széttárja a lányt, és egyenesen a szemébe nézett.

– Várj egy kicsit! – mondta. – Előre sajnálom, de szólok, hogy ez most kemény lesz.

Ahogy Anne az alsó ajkába harapott és felnyögött, Danny újra mozogni kezdett benne.

Erősebben és keményebben.

Szeretkezni akarta volna vele, de végül az lett belőle, hogy a matrac szélén dugta meg, miközben Anne feje lelógott az ágyról. Így a lány mellbimbói felkínálkoztak előtte, meg is próbálta bekapni az egyiket, miközben erősen mozgott tovább.

Csillagokat látott.

Danny ténylegesen csillagokat látott, ahogy elment. A golyói megkeményedtek, ahogy a pénisze elernyedte. Úgy érezte, a látóterében a július negyedikei tűzijátékok pattognak.

Hangos zajt érzékelt, mintha farkasok morogtak volna. Vagy ez komolyan belőle szakadt volna fel?

Valami csörömpölt. Talán a lámpa esett le az éjjeliszekrényről?

Fogalma sem volt, de nem is érdekelte.

Élete legjobb orgazmusát élte át, aminek egyértelműen Anne volt az oka. Az ő szeretett Anne-je.

5.

Anne Danny nehéz teste alatt feküdt. Ezen a *senkiföldjén* akart maradni egész elkövetkező életében.

Erre a melegségre és erre a kötődésre, összekapcsolódásra vágyott, erre a csendes boldogságra egész további életében. Végigsiklott a keze a férfi vállán, érezte a feszes izmokat a selymes bőr alatt, majd megcirógatta a haját a tarkóján.

A folyosón valaki ordított valamit, majd felnevetett, és rohanni kezdett.

Lehetséges, hogy a 499-esek egyik tagja volt, vagy Moose és Danny fiúszövetséges haverjai.

Ez a beavatkozás a csendes kuckóba emlékeztetőként hatott az igazi élettől. Odakint várta őket a valóság; nem rejtőzködhettek el előle.

Ahogy Anne a hétfő reggelre gondolt, hogy hogyan sorakoznak majd fel a tűzoltóságon, az jutott eszébe, hogy a tömegvonzás nem csak a tárgyakat tartja a földön. A vonzás vonatkozik a tapasztalatokra, a hangulatokra is, egymáshoz tapasztja a dolgokat.

Amikor szexeltek, az élmény egész egyszerűen minden mást elhomályosított körülöttük. Most, hogy ez továtűnt, hirtelen minden borotvaélesnek és bántónak hatott.

Még több ember kezdett beszélgetni a folyosón. A vécét lehúzták a fölöttük lévő szobában. Anne nyaka időközben bemerevedett, mert lefelé lógott az ágyról.

Ahogy felemelte a fejét, megpillantotta Danny fekete üstökét. Még mindig lihegett, és a bicepszétől Anne nem látta a szoba többi részét.

– Mozduljunk meg! – mondta.

Danny könnyedén mozdította el őt az ágyon, de Anne egyáltalán nem akarta, hogy bárki is ennyire gondoskodjon róla, elsőként figyeljen az ő igényeire, és azok szerint cselekedjen.

És ez az egész most nem csak Dannyről szólt. Ez valami olyasmi volt, amit az apja és az anyja tanított neki, és amit a saját bőrén kellett megtapasztalnia. Bármit, amit más szerez meg neked – legyen az pénz, társadalmi rang vagy érzelmi támogatás –, egész könnyedén elvehetik tőled.

– Nem kell, hogy itt vége legyen – mondta Danny. – Belekezdhetnénk ebbe az egészbe lassanként, és meglátjuk, mi lesz belőle.

Anne becsukta a szemét, és mélyen beszívta a levegőt.

– Mennem kell.

Danny teste megfeszült, aztán elhúzódott Anne-től. Ahogy találkozott a tekintetük, Danny arca hirtelen kifejezéstelenné vált. Ez egyértelműen azt jelentette, hogy megbántotta a lány kijelentése, ami egyébként kifejezetten meglepte Anne-t, de ennek ellenére nem akart rajta rágódni.

Könnyedén belemerült ebbe az egészbe a pillanat hevében, de most már dolgozott az agya racionális része is.

Danny kettejük közé nyúlt, igyekezett a helyén tartani az óvszert, ahogy eltávolodott.

– Oké, persze.

Anne kicsúszott alóla, és egészen hülyén érezte magát, ahogy a sötétben elkezdte keresni a bugyiját. A sarokban lévő széken talált rá, a karfán csüngött, mintha épp egy óvszerreklámból vágták volna ki.

Háttal Dannynek húzta fel, és elsőként majdnem a férfi ingét vette fel. A hatalmas anyag is bizonyította, mennyire kidolgozott volt Danny teste.

Anne visszatette az inget a székre, és megtalálta a megfelelőt. Most rajta volt a sor, hogy káromkodjon az apró gombok miatt. Amikor visszavette a nadrágját, és mindent megigazított, akkor felvette a zakót, majd a cipőt is.

Danny egész idő alatt az ágyon feküdt, a takaróval elfedte a férfiasságát, egyik kezével a fejét támasztotta. Úgy tűnt, hogy nem érdekli, hogy szétszórták a párnákat a földön és felborították a lámpát, vagy hogy a tévé távirányítója átrepült a szobán, és most a fürdő ajtaja előtt hevert.

Anne a helyére tette a csokornyakkendőt is, majd begombolta a zakó egyetlen gombját.

– Nem muszáj, hogy így legyen vége – mondta halkan.

– Dehogynem.

– Mi lenne, ha csak egy pillanatra megfeledkeznél a híremről? Jézusom, legalább egy esélyt adj, hogy bebizonyítsam az ellenkezőjét!

Anne összefonta a karját a mellkasán.

– Ha a monogámia oszlopos előjárója lennél, akkor sem működne ez az egész kettőnk között.

– Nem érdekel, mit mondanak mások a 499-eseknél, és téged sem kéne, hogy érdekeljen.

– Nem érted ezt az egészet – rázta meg a fejét. – Vannak szabályok a tűzoltóságnál. Ha kapcsolatban lennénk, amihez hozzáteszek egy nagy kérdőjelet, akkor másik egységben kéne szolgálnom.

– Ez nem igaz.

– De – vágta rá. – Megnéztem a szabályokat. Kötelességünk, hogy ne legyen helye személyeskedésnek, és te vagy a rangidős, szóval engem utalnának máshová. És bárhová küldenének, az nekem egy nagy lépés lenne lefelé. A 499-esek a legjobbak közül a legjobbak. Sokkal több a hívás, sokkal több a riasztás és a vészhelyzet. Az elhelyezkedés miatt is. Nem fogom kihagyni ezt a lehetőséget azért, hogy legyen pasim.

– Akkor majd önkéntesen jelentkezem, hogy helyezzenek át. – Danny felült, és egy párnát tett az ölébe. – Ez csak akkor gond, ha annak kiáltod ki.

– Most komolyan azt akarod mondani, hogy önkéntesen ki akarnál kerülni a legjobb helyről, hogy macskákat ments a kertvárosban? Ha azt gondolod, hogy ebbe könnyedén bele-törődnél, akkor egyszerűen csak elment az eszed. Gyűlölnéd, és végül rám sugároznád ezt az egészet, én meg vissza rád.

– Nem, ez sem igaz.

– Mindegy is, mert nem fogjuk megpróbálni. – Anne fel-emelte a kezét. – Még akkor is másként néznének rám, hogyha egységet váltanék. Nagyon nehéz nőnek lenni egy ennyire férfiak által uralt szakmában. Az utolsó, amire szükségem lenne, hogy a srácok szemében azt lássam, hogy vajon mit tenne meg velem ez a szösz. Túl keményen dolgoztam azért, hogy idejussak, hogy ne vegyem komolyan ezt az egészet.

– Szóval te már teljes mértékben eldöntötted, merre is halad ez az egész.

– Meg kellene könnyebbülnöd. Egyébként is csak egyéjszakás kalandokra vagy kalibrálva.

Erre hosszú csend volt a válasz, aztán Danny hátradőlt, és a táskája felé biccentett.

– Van benne kefe – mondta élesen. – Ha meg akarsz félsülkődni.

– Ó, köszönöm.

– A ruháim között van.

Anne átlépte Danny nadrágját a padlón, és megszerezte a kefét, majd átfutatta a gubancain, hogy aztán visszategye a helyére. Kihúzta magát, és újra Danny felé nézett. A szíve megint hevesen dobogott, de most teljesen más okból.

– Szóval...

– Hazudni fogok.

– Mi?

– Ha azt kérdezik majd, hová tűntem a lagziról, elmondom, hogy túl sokat ittam, és elmentem lefeküdni.

– Nem jössz vissza?

– Nem, elegendő volt belőle. Még ott van az a reggeli is holnap, azt is tuti kihagyom.

Anne bólintott.

– Oké, akkor hétfő reggel találkozunk a sorakozónál.

– Rendben.

Anne egyenesen az ajtó felé vette az irányt, de ahogy megérintette a kilincset, erősen habozni kezdett. De mégis mit mondhatott volna még? Hitt abban, hogy Danny senkinek sem fogja elmondani, mi történt kettejük között. És azzal győzködtte magát, hogy ennél nem is akar többet.

– Anne?

Anne átnézett a válla felett. Danny még mindig az ágyon feküdt. Elég fojtott fény áramlott be az ablakon, hogy a lány

lássá lesütött szemét, elképesztő hasizmát és erős lábát. A haja túl rövid volt, hogy kócos legyen, de fáradtnak tűnt, szinte erőtlennek.

– Akkor is gondolni fogok rád – suttogta. – Megtilthatod, hogy újra ezt csináljuk, de az álmaimat és a vágyaimat nem tudod korlátozni.

– Ne mondj ilyeneket!

Danny egy kissé előrebb dőlt, kemény vállai felemelkedtek az ágyról.

– Komolyan nem hiszed el azt, hogy teljesen más vagy nekem, mint a többi lány, Anne? Mindig is más leszel.

– Nem, nem hiszem.

– Pedig így van.

Anne szíve a bordái között dübörgött, de csak megrázta a fejét.

– Nagyon sajnálom, Danny, de sokkal jobb lesz, ha külön úton folytatjuk.

Danny lehorgasztotta a fejét, majd bólintott.

– Ha ezt akarod.

– Így kell lennie.

– Rendben, akkor tiszteletben tartom a döntésedet.

Anne-re újra szomorúság telepedett, elbírhatatlan súly. Azelőtt el kellett mennie, hogy még többet mondhatott volna. Bár nehéz lett volna elképzelni, hogy ennél is bonyolultabbá tehetné a dolgokat, hiszen már lefeküdt Dannyvel.

Lassan sétált végig a hotel folyosóján a liftek felé. Először magabiztosan lépkedett, majd lelassult, és megtorpant.

Már félúton járt a céljához és a meneküléshez, amikor elkezdett azon gondolkozni, hogy miért ilyen elképesztően gyáva. Danny oroszlánszerű bátorsággal vetette volna bele magát ebbe az egészbe. Egyébként is négy férfi erejével vete-

kedett, megnevetette és elgondolkoztatta... na meg a szex is fenomenális volt. Sohasem volt még ennyire jó.

Most komolyan el akarta engedni ezt az egészet csak azért, mert félt? A kislányok cselekednek így, nem a felnőtt nők.

A tőle balra lévő ajtó kitárult, és Duff lépett ki. Úgy torpant meg, mintha téglafalba ütközött volna. A 499-esek egyik legszexibb tagja már utcai ruhában volt, és egy meggyújtatlan szivarkát tartott a kezében.

– Anne, te meg mi a fenét csinálsz itt?

– Semmit. Mármit... nem vagyok itt. Vagyis nekem is van... szobám idefent. Én is násnagy vagyok, nem emlékszel?

Csak egy a többi pasi közül – gondolta, ahogy együtt sétáltak a lift felé.

– Ó, persze! – Duff átkarolta. – Gyere, menjünk le együtt a buliba! Csak muszáj volt megszabadulnom a frakktól. Akarsz cigizni? Több is van nálam.

– Nem, azt hiszem, inkább hazamegyek.

– Ilyen gyorsan elszöksz? Milyen kispályás vagy már! – Erősebben szorította magához. – Hiányozni fogsz!

Végre elérték a lifteket, és lenyomták a lefelé gombot, mire másodpercekkel később kitárult a dupla ajtó. Ahogy beléptek, egy pasi épp beszélt valamiről, de Anne nem tudott figyelni.

Túlzottan lefoglalta, hogy a folyosót bámulta, és magában imádkozott, hogy Danny ne jöjjön ki a szobájából. Az arcára volt írva, hogy épp most szexelt.

– Minden oké, Anne? – kérdezte Duff.

Anne megdörzsölte a mellkasa fájó pontját, aztán tűzoltó-stílusban válaszolt.

– Persze, minden nagyszerű.

Az ajtók becsukódtak, de még mielőtt összezáródtak volna, Danny kilépett a szobából. Felkapta a fejét, és összekapcsolódott a tekintetük a közük feszülő üres térben.

És abban a percben Anne minden kétséget kizáróan tudta, hogy bármit mondhat magának, és bármennyire fontos lehet neki a munkája és az irányelvei...

...még egyáltalán nem végeztek egymással.

Hosszú távon biztosan nem.

Fordította: Szaszko Gabriella